τὸ πρᾶγμ᾽· ἐκεῖ νῦν ἐϲτιν, ὡϲ ἔοικ᾽;
(?Φα.) ἐκεῖ.
(Β.) οἷον πεπόηκαϲ, θύγατερ· οὐκ ἂν ᾠόμην,
θύγατερ. τί ταῦτα, θύγατερ; ἆρ᾽ ἀφίϲ̣τ̣α̣ϲ̣α̣ι̣;
(ΝΙΚΗΡΑΤΟϹ)
ὡϲ οὐκ ἀπήντων οὐδαμοῦ τῶι Φαιδίμωι,
αὐτὸϲ μὲν ἥκω δεῦρ᾽ ἀναϲτρέψαϲ πάλιν.
μὴ πολὺ διημάρτηκα τὸν Χαιρέϲτρατον
εἰϲ λιμένα πέμψαϲ· ἡμέτεροϲ οὗτοϲ φίλοϲ·
διάδ[ηλόϲ] ἐ̣ϲ̣τ̣ι̣.
(Φα.) μετὰ τὸν οἰκεῖον πάλιν
]. . καὶ τίνα δεῖ τρόπον
[Νι.] χ]αῖρ᾽, ἑταῖρε φίλτατε,
περίβαλέ ⟨μ᾽⟩, ἱκετεύω.
(Φα.) τὶ χρὴ νυνὶ ποεῖν;
ἡ μὲν ϲυνήθει᾽, ἡ φιλία, τὸ διὰ χρόνου.
] ἠγάπηκε καὶ [. . . .] γ᾽ ἦν [

(desunt uersus ii)

]ηϲ[
] τιμήν γε δή
ἑτ]α̣ιρείαν ἁπλῶϲ
].τε τῶι
] τότε
γ]ὰρ ἀπόδειξιϲ φίλου
γε]γονέναι.
]ν.
(Φα.) ὑπερηκόντικαϲ
] τοῖϲ πεπραγμένοιϲ.
ὑπερεπιτηδείωϲ διάκειϲαι.
⟨Νι.⟩ τί ϲὺ λέγειϲ;